

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124291685
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124291685.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov Mgr. Mareka Anovčina a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. - I. C., zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava - Staré Mesto, IČO 30 850 436 proti žalovanej A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpenej soukeník - štrpka, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Strážnická 8141/5, Bratislava-mestská časť Staré Mesto, IČO 36 862 711, o zaplatenie 129,48 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 6C/50/2024-70 zo dňa 19. decembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. p o t v r d z u j e a vo výroku III. m e n í tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 129,48 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 129,48 EUR od 13.06.2024 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 77,36 % (výrok III.). Súd prvej inštancie spor posúdil podľa § 143, § 415, § 420 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 139, § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou voči žalobkyni domáhal zaplatenia sumy 129,48 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.05.2022 až do zaplatenia a náhrady trov konania z titulu náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť.

Žalobca v žalobe dôvodil tým, že na základe uznesenia Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.12.2021 č. k. 18P/54/2019-2309 tak, že styk žalobcu s maloletým synom bol upravený v období od doručenia rozhodnutia do 28.02.2022 v každom týždni v tomto mesiaci bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod., kedy si maloleté dieťa mal žalobca prevziať od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v H. K. L. K. C. H., do 15.00 hod. toho istého dňa, kedy maloleté dieťa matke na rovnakom mieste odovzdá, a v období od 01.03.2022 v každom nepárnom týždni v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 15.00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11.00 hod. do 17.00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v H. K. L. K. C. H. a maloleté

dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Zároveň súd uložil matke povinnosť v stanovených dňoch, časoch a na mieste týmto rozhodnutím určených maloleté dieťa otcovi odovzdať a toto na styk s otcom riadne pripraviť. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu šiel dňa 15.05.2022 prevziať maloletého a pricestoval z miesta svojho bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú

o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala. Žalovaná následne žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku, pričom svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázala, žalobcovi neumožnila maloletého vidieť a na jeho ostatné správy náležite nereagovala. V dôsledku tendenčných tvrdení žalovanej, spojených s pravdepodobným zastrášaním a rozrušovaním maloletého, sa žalobca dostavil pred dom žalovanej, privolať príslušníkov polície a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Žalobca uviedol, že žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím mu vedome spôsobila škodu, nakoľko zámer zmať styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Poukázal aj na ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi styk s dieťaťom, prípadne riadne a včas náležite upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke nemožnosti styku, nevyvaložil by náklady na cestu z H. do H. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, nakoľko jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým. Predmetná cesta žalobcu z H. do H. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách je vo výške 79,24 EUR a náhrada za pohonné látky vo výške 50,24 EUR.

3. Žalovaná nárok žalobcu uplatnený žalobou neuznávala, tvrdila, že za škodu žalobcovi nezodpovedá, nakoľko škoda mu nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním. Poukázala na to že dňa 13.05.2022 ju žalobca kontaktoval SMS správou, kde ju informoval, že si syna vyzdvihne ako "minule", a následne uviedol, že si vyzdvihne maloletého syna o 9.00 hod. na námestí a žalovanej syna vráti v nedeľu o 17.00 hod., pričom v uvedenom období bolo právoplatné rozhodnutie Krajského súdu Trenčín o úprave styku zo dňa 09.02.2022. Uviedla, že žalobca bol už v predchádzajúcich stykoch informovaný o tom, že dieťa odmieta styk

s otcom na prespanie a popierala tvrdenie žalobcu, že dieťa na styk so žalobcom riadne nepripravila v zmysle súdneho rozhodnutia, ako aj tvrdenie, že by dieťa mala zastrášať

a rozrušovať. Žalobca, hoci bol s rozhodnutím súdu riadne oboznámený a z jej strany

o nemožnosti uskutočniť styk v rozsahu celého víkendu s prespaním opakovane informovaný, toto neakceptoval. Žalovaná zastávala názor, že si splnila prevenčnú povinnosť, keď žalobcu opakovane informovala, že syn odmieta realizáciu styku na prespanie. Uvádzala, že maloletého na styk s otcom vždy riadne pripravovala a snažila sa ho rovnako riadne motivovať, napriek tomu dieťa v deň styku opätovne odmietlo styk s otcom a nechcel odísť z domu. Ďalej žalovaná uviedla, že aj napriek tomu, že maloletý sa so žalobcom nechcel stretnúť, žalobca ako vždy privolať do miesta bydliska dieťaťa hliadku polície, hoci mu je známe, že polícia násilím maloletého žalobcovi neodovzdá. Žalobcovi je tiež známe, že všetky trestné oznámenia, ktoré na ňu podal z dôvodu, že dieťa odmieta styk s ním, boli zamietnuté. Žalovaná uviedla, že skutočnosť, že dieťa odmieta styk so žalobcom, nie je následkom jej konania, pričom ona už od roku 2020 upozorňuje konajúce súdy i žalobcu na skutočnosť, že maloletý odmieta styk so žalobcom a je veľmi náročné tento styk realizovať bez jej prítomnosti, a to najmä v rozsahu na prespanie, keďže maloletý je na ňu naviazaný. Z toho dôvodu žalobcovi opakovane, aj za účasti kolíznej opatrovníčky, navrhovala styky realizovať postupne, aby si maloletý na žalobcu zvykol a bez stresu dokázal absolvovať spoločné stretnutia. Argumentovala tým, že koná výlučne

v záujme maloletého, aby vyvolávaním stresových situácií u dieťaťa nedochádzalo k ďalšiemu nežiaducemu psychickému vývoju. Podanú žalobu označila za nedôvodnú, lebo svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť.

4. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že uznesením Krajského súdu

v Trenčíne zo dňa 09.02.2022 č. k. 17CoP/6/2022-2351 bolo zmenené uznesenie súdu prvej inštancie tak, že súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk žalobcu s maloletým B. C. v období odo dňa doručenia tohto rozhodnutia do 28.02.2022 v každom týždni v tomto mesiaci bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod., kedy si maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v H., nachádzajúceho sa na L. K. C. H., do 15.00 hod. toho istého dňa, kedy maloleté dieťa na rovnakom mieste matke odovzdá a v období od 01.03.2022 v každom nepárnom týždni v

kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 15.00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11.00 hod. do 17.00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v H., nachádzajúceho sa na L. K.

C. H., a maloleté dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Súčasne bola matke uložená povinnosť v stanovených časoch, dňoch a na mieste týmto rozhodnutím určených maloleté dieťa otcovi odovzdať a toto na styk s otcom riadne pripraviť. Neodkladné opatrenie bolo nariadené až do právoplatného skončenia konania o úpravu práv

a povinností rodičov k maloletému B., vedeného na Okresnom súde Prievidza pod

sp. zn. 18P/54/2019. Z predloženej SMS komunikácie žalobcu so žalovanou vyplynulo, že dňa 15.05.2022 žalobca oznámil žalovanej, že ide pre dieťa a aby ho nachystala. Žalovaná na to uviedla, že dieťa nechce ísť, plače a hovorí, že nechce ísť za tatkom. Žalobca jej odpísal, že účelovo, zámerne a opakovane marí styk, maloletého stresuje, zastrahuje, škodí mu. Dodal, že ide po maloletého pred dom, aby mu ho odovzdala. Na opakované dopyty kde sa nachádza maloletý žalovaná žalobcovi uviedla, že s ním maloletý nechce ísť. Zo zhodných vyjadrení strán sporu vyplynulo, že žalobca následne privolať hliadku polície, ale k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi nedošlo. Následne žalobca podal v tejto súvislosti na žalovanú trestné oznámenie na OR PZ v Prievidzi, odbore kriminálnej polície. Z predloženého technického preukazu

č. D. XXXXXX bolo zistené, že M. D., je evidovaný ako vlastník

vozidla C. N., EČV: F.. Podľa údajov v technickom preukaze je

spotreba uvedeného vozidla 7,6 l/100 km. Z informácií dostupných na internete (O.) vyplýva, že počas 25. týždňa roku 2022 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,914 EUR/liter. Zo zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, uzatvorenej medzi A. M. D. ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom je zrejmé, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo C. N. EČV: F. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.09.2021 na dobu neurčitú.

5. Súd prvej inštancie po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný, i keď nie v celom rozsahu. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v podobe cestovných náhrad, ktorá škoda mu vznikla dňa 15.05.2022 v dôsledku toho, že márne cestoval na stretnutie so svojim synom v zmysle vyššie uvedeného neodkladného opatrenia Krajského súdu Trenčín z miesta svojho bydliska v H.

do miesta bydliska maloletého v H.. Bolo spoľahlivo preukázané a medzi

stranami nesporné, že v rozhodnom čase dňa 15.05.2022 bolo stretávanie sa otca (žalobcu)

s maloletým synom upravené vykonateľným súdnym rozhodnutím zo dňa 09.02.2022

č. k. 17CoP/6/2022-2351. Taktiež nebolo sporné, že v rámci rozvodového konania súd apeloval na rodičov, aby sa snažili rozšíriť styk otca s dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendy, t. j. od soboty do nedele nepretržite. V danom prípade bolo predmetom sporu posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností,

z ktorých možno vyvodiť, že škode nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila. V konaní bolo nesporné, že dňa 15.05.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom každú nepárnu sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. a nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej (t. j. matky dieťaťa), a to na vymedzenom mieste. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej - matky dieťa na stretnutie s otcom - žalobcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 15.05.2022 do miesta bydliska dieťaťa po predchádzajúcom upozornení prostredníctvom SMS správy dostavil, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Žalovaná so žalobcom komunikovala výlučne cez SMS správy a neodovzdanie dieťaťa to odôvodňovala tým, že dieťa plače a nechce spať u tatka.

6. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu so synom dňa 15.05.2022 dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Konštatoval, že žalovaná svojím správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, preto zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Niet pochýb o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť dňa 15.05.2022 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 15.05.2022 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom,

dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia zo dňa 15.05.2022. Nie je pritom rozhodujúce, že otec sa predchádzajúci deň domáhal rozšíreného styku s dieťaťom v zmysle odporúčania Okresného súdu Bratislava IV. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 15.05.2022 právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozhodnutia Krajského súdu Trenčín zo dňa 09.02.2022

č. k. 17CoP/6/2022-2351 a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s dieťaťom umožniť a žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia vrátiť o 17.00 hod. toho istého dňa. Niet takisto pochýb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním,

a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. Pokiaľ žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo, súd prvej inštancie konštatoval, že túto skutočnosť nepreukázala a rovnako nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Pretože žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neunesla, súd prvej inštancie uzavrel, že dňa 15.05.2022 nebola v konaní preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila jeho stretnutie s otcom a že žalobca preukázal v konaní všetky prvky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do H. dňa 15.05.2022 a späť za účelom realizácie stretnutia sa žalobcu s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná pritom nepreukázala, že škodu nezavinila.

7. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o výšku náhrady škody, súd prvej inštancie neakceptoval námietku žalovanej v tom smere, že nakoľko žalobca pricestoval na styk s dieťaťom osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne, nevznikol mu nárok na náhradu nákladov za užívanie vozidla, čo vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu Trenčín zo dňa 30.04.2024 č. k. 17Co/17/2023. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti vyhodnotil ako žalovanou nespochybnené, a teda nesporné tvrdenie žalobcu, že vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky nepochybné objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, na ktorých nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. Nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v súvislosti s použitím vozidla na cestu z H. do H. a späť vyhodnotil preto ako opodstatnený. Uviedol, že cesta žalobcu z miesta bydliska H. - F. G. do miesta styku H., L. K. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 79,24 EUR (0,213 EUR a x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 117/2022 Z. z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 50,24 EUR (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 09.05.2022 do 15.05.2022 v sume 1,777 EUR/liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: $372 \text{ km} : 100 \text{ km} = 3,72 \times 7,6 \text{ l} = 28,272 \text{ litrov}$; $28,272 \text{ litrov} \times 1,777 \text{ EUR}$ predstavuje po zaokrúhlení sumu 50,241 EUR). Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 129,48 EUR. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, súd prvej inštancie zdôraznil, že ide o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje rozhodnutie R 12/90, ako aj rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020.

8. Súd prvej inštancie zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi okrem sumy 129,48 EUR aj 5 % ročný úrok z omeškania od 13.06.2024 (t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej) do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v danom prípade je žalovaný nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby. Nakoľko si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania nad rámec priznanej náhrady, súd v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. V súvislosti s argumentáciou žalovanej, že žalobca voči nej podal viaceré takmer identické žaloby, pričom niektoré časovo súvisiace nároky si mohol uplatniť jednou žalobou, a preto by mu súd nárok na náhradu trov konania nemal priznať, prvoinštančný súd dôvodil tým, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupoval v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Trenčíne (sp. zn. 16Co/9/2023, 17Co/61/2023, 8Co/26/2023, 17Co/42/2023, 17Co/66/2023). Uviedol, že je na úvahe žalobcu, akým spôsobom uplatňuje svoje práva a skutočnosť, že sa domáha svojich nárokov samostatnými žalobami, nemôže byť pripočítaná na jeho škodu. O náhrade trov konania preto rozhodol podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní. Žalobca sa v konaní voči žalovanej celkovo domáhal zaplatenia sumy 146,31 EUR (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu), a súd mu priznal sumu celkom 129,48 EUR (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal v konaní úspech v rozsahu 88,68 %, úspech žalovanej v konaní predstavuje 11,32 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 77,36 % (88,68 % - 11,32 %), v ktorom rozsahu patrí žalobcovi nárok na náhradu trov konania s tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

10. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobca i žalovaná.

11. Žalovaná v zákonnej lehote napadla odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), g), h) CSP. Uviedla, že dňa 15.05.2022 sa žalobca dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia, kedy bolo platné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Neuskutočneniu styku dňa 15.05.2022 bezprostredne predchádzala situácia z predchádzajúceho, keď sa žalobca domáhal styku s maloletým v rozsahu prespania, teda v rozpore s uznesením. Žalovaná pritom viackrát informovala žalobcu, že odovzdávanie maloletého je často sprevádzané výraznými citovými reakciami a maloletý odmieta styk so žalobcom v rozsahu na prespanie. Žalobca bol o uvedenej skutočnosti vopred informovaný. Podľa názoru žalovanej dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnomu záveru o tom, že zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým v dôsledku porušenia právnej povinnosti v zmysle § 420 OZ a zodpovedá za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Nemôže byť pripisované na ťarchu žalovanej, ak sa styk neuskutočnil v dôsledku konania samotného žalobcu, nakoľko tento si žiadal maloletého na styk v rozpore s uznesením. Žalobca nebol v zmysle uznesenia oprávnený na styk s maloletým mimo stanovených denných hodín. Žalovaná svojim konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, naopak, je to žalobca, ktorý koná v rozpore s právoplatným uznesením a nárokuje si styk nad rámec uznesenia. Žalovaná aktívne riešila situácie, ktoré sa vyskytovali pri odovzdávaní maloletého, snažila sa hľadať riešenia, žalobcu riadne informovala o vôli maloletého pri odovzdávaní. Žalovaná po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa, a to vrátane prípravy maloletého na styky s otcom. Najlepší záujem dieťaťa je prvoradým kritériom pri posudzovaní akýchkoľvek právnych povinností, ktoré súvisia s maloletými. Uvedené kritérium je potrebné skúmať aj v tomto konaní, keďže najlepší záujem dieťaťa priamo súvisí s tvrdeným zavinením žalovanej. Súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď nevzal pri rozhodovaní do úvahy, že žalovaná opakovane upozorňovala na citové prejavy maloletého, pričom tieto aktívne opakovane riešila. V konaní je preukázané, že nešlo o úmyselné konanie žalovanej a žalovaná si svojim konaním splnila prevenčnú povinnosť. Žalovaná si plnila všetky svoje povinnosti, konala v záujme maloletého, keď na problém ohľadom styku v rozsahu na prespanie opakovane upozorňovala žalobcu, konajúce súdy a kolíznu opatrovníčku. Aj napriek snahe a motivácii žalovanej ako matky, má maloletý problém s realizáciou styku v rozsahu na prespanie, k uvedenému však nedochádzalo zavinením žalovanej. V danom prípade si bol žalobca vedomý, že maloletý odmieta styk v rozsahu na prespanie a napriek uvedeným skutočnostiam trval na takomto rozsahu styku. Bol si tiež vedomý skutočnosti, že pri odovzdávaní maloletý vyjadruje svoju vôľu, t. j. plače, schováva sa a odmieta ísť so žalobcom. Žalobca však namiesto pozitívneho prístupu opätovne privolať policajnú hliadku. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nevzal do úvahy vôľu maloletého a jeho najlepší záujem pri uskutočnení styku. Konanie v najlepšom záujme dieťaťa má v tomto prípade prednosť pred konaním, ktoré zakladá nárok na náhradu škody žalobcu. V tomto smere žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoE/2/2023. Náhrada škody žalobcovi nevznikla v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej, ale v súvislosti so samotným konaním žalobcu, ktorý pre maloletého vyvoláva stresové situácie a neberie

ohľad na najlepší záujem maloletého. Žalovaná vyvinula dostatočnú snahu na motiváciu maloletého k styku so žalobcom, vyhľadala kolíznu opatrovníčku a žiadala ju o pomoc pri riešení daného problému, ako aj o pomoc s dodržiavaním právoplatného rozhodnutia zo strany žalobcu. Žalobca nerešpektuje hodiny styku stanovené v uznesení, žiada styk nad rámec rozhodnutia v rozsahu prespania, v dôsledku čoho sa zintenzívňuje odpor maloletého zúčastniť sa na styku so žalobcom. Skutočnosť, že žalobca sa domáhal stretnutia s maloletým v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV, nie je možné považovať za právne nárokovateľné, nakoľko Okresný súd Bratislava IV v danom prípade nevydal meritórne rozhodnutie, ktoré by bolo pre obe strany záväzné. V danom prípade išlo len o odporúčanie postupného rozširovania styku s maloletým. Žalovaná poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 56/2017 a má za to, že vôľa maloletého je absolútny objektívny dôvod, pre ktorý nedošlo k realizácii styku v súbehu so sledovaním najlepšieho záujmu dieťaťa, pričom v konaní nedošlo k preukázaniu zavinenia žalovanej, napr. vo forme jej ovplyvňovania maloletého. Podľa názoru žalovanej, pri posúdení príčinnej súvislosti medzi jej konaním a vznikom škody nie sú splnené predpoklady pre náhradu škody. V konaní nebolo preukázané, že by konanie maloletého spôsobila žalovaná. Zo všetkých dôkazov vyplýva, že uvedené spôsobuje sám žalobca svojim konaním, keď opakovane privolával do miesta bydliska policajné hliadky. Aj pri rozhodovaní o náhrade škody pozostávajúcej z cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého v prípade neuskutočnenia styku je nevyhnutné posudzovať dôvody, pre ktoré k styku nedošlo. Vôľa maloletého je v danom prípade objektívnou skutočnosťou, pre ktorú k styku žalobcu s maloletým nedošlo. V tomto prípade je zároveň potrebné situáciu, kedy došlo k vynaloženiu cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého, posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša žalobca ako poškodený. Je nevyhnutné skúmať mieru zavinenia žalobcu ako poškodeného na vzniku škody pozostávajúcej z cestovných výdavkov, kedy bol maloletý zo strany žalobcu opakovane vystavovaný stresovým situáciám, ktoré sám žalobca svojim konaním vyvolával. Došlo k preukázaniu skutočnosti, že žalobca odmieta dodržiavať hodiny styku stanovené uznesením a že neuskutočnenie styku nastalo príčinou samotného žalobcu. Keby žalobca riadne dodržiaval stanovené denné hodiny styku a netrval na ňom v rozsahu prespania, maloletý by voči žalobcovi neprejavoval taký odmietavý postoj a styk sa mohol riadne uskutočniť. Žalovaná nemôže zodpovedať za škodu, ktorú si žalobca uplatňuje, keď ku škode došlo

v dôsledku objektívnej prekážky vyvolanej samotným konaním žalobcu. Náležitou náhradou škody je aj zavinenie, ktoré je potrebné preukázať. Žalovaná riadne pripravila maloletého na styk a snažila sa ho motivovať k stretnutiu. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná úmyselným konaním zamedzila styku žalobcu s maloletým. Vôľa maloletého nemôže byť

v danom prípade pripisovaná na ťarchu žalovanej. Vôľa maloletého preukazuje, že žalovaná konala v súlade s právnym poriadkom, keďže bola daná objektívna prekážka neuskutočnenia styku. Súd sa nezaoberal proporcialitou porušenia právnej povinnosti vo vzťahu

k najlepšiemu záujmu maloletého a neposudzoval vôľu maloletého, ale len stroho konštatoval, že v dôsledku neumožnenia styku v zmysle vykonateľného rozhodnutia došlo k porušeniu právnej povinnosti. Žalovaná sa snaží o to, aby sa medzi žalobcom a maloletým vyvíjal dobrý vzťah, pričom v konaní preukázala, že odpor maloletého nevyplýva z konania žalovanej. Táto sa naopak v prítomnosti maloletého zdržiava všetkých negatívnych vyjadrení na osobu žalobcu a svojim pozitívnym prístupom sa snaží o to, aby sa styk riadne uskutočnil. Ďalej žalovaná namietala nesprávnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu o náhrade trov konania, keďže podľa jej názoru trovy konania neboli účelne vynaložené, a okrem toho je daný osobitný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania napriek úspechu žalobcu vo veci. Poukázala na ust. § 251 CSP, na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 9/2013 a vyjadrila presvedčenie, že boli naplnené objektívne skutočnosti majúce povahu dôvodov osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli totiž neboli "účelne vynaložené", a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Konanie žalobcu, ktorý podal na žalovanú viac identických žalôb, čo do účastníkov konania a predmetu sporu, je potrebné posudzovať za účelové s cieľom uškodiť žalovanej, teda priznanie náhrady trov konania žalobcovi je v rozpore so základnými princípmi a zásadami konania pred súdom. Žalovaná v tomto smere poukázala na Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 988/2012. Ide o účelové konanie žalobcu, s cieľom neprimeraným spôsobom nútiť žalovanú vynaložiť značné množstvo času a finančných prostriedkov na svoju obranu. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, nakoľko ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán. Zo strany žalobcu ide o zjavné zneužitie práva. Žalovaná namietla aj výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané, a to z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je

vlastníkom, pričom uvedené využíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021. V konaní bolo rovnako poukázané na skutočnosť, že výpožička je bezodplatným právnym úkonom a s poukázaním na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 30.04.2024 sp. zn. 17Co/77/2023 má žalovaná za to, že žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Zo zmluvy o výpožičke predmetné nijako nevyplýva, preto žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k cestovným nákladom. Súdu prvej inštancie tiež vytýkala nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým dospel na základe vykonaného dokazovania, nakoľko sa nesprávne vysporiadal s právnou otázkou porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného súdneho rozhodnutia, nakoľko porušenie zo strany žalovanej nebolo v konaní preukázané. V odôvodnení rozsudku sa súd nezaoberal ani najlepším záujmom maloletého dieťaťa, ktorý bezprostredne súvisí so vzniknutou škodou a určuje objektívny dôvod, pre ktorý k styku nedošlo, čím podľa názoru žalovanej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaná poukázala na ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP a k odvolaniu pripojila záverečnú správu z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024 s tým, že odmietavý postoj maloletého k styku so žalobcom stále pretrváva aj v súčasnosti. Ďalej predložila znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný do konania vedenom na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 13P/91/2019 v právnej veci rozvodu manželov žalobcu a žalovanej a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletému. Argumentovala tým, že nakoľko znalecký posudok obsahuje dôležité zistenia aj pre rozhodnutie v tejto veci, je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. g) CSP. Znalkyňa v znaleckom posudku uvádza, že žalovaná zastáva v živote dieťaťa primárnu a najdôležitejšiu úlohu, čo je pochopiteľné najmä s prihliadnutím na jeho vek, kedy má v blízkosti matky naplnené vývinové potreby a rovnako vybudovaný pocit bezpečia a zázemia. Maloletý, ktorý je vo vývinovom období, kedy môže mať strach z výrazných zmien a odmietať ich. Vzhľadom k tomu sa môže obávať, že odlúčenie od matky by mohlo byť pre neho trvalé, preto takéto odlúčenie odmieta. Znalkyňa počas vyšetrenia nezistila vedomé tendencie k manipulácii maloletého dieťaťa. Žalovaná tiež poukázala na expertnú správu zo dňa 07.10.2024 vypracovanú D. A. P., ktorá preukazuje, že žalovaná úmyselne nemarí styk žalobcu s maloletým a skutočne vyvíja aktívnu snahu na motivovanie maloletého na styk so žalobcom. Žalovaná zdôraznila, že vôľa maloletého, v dôsledku ktorej sa styk nezrealizoval, je objektívnym dôvodom, pričom nedošlo k preukázaniu jej zavinenia, napr. vo forme jej ovplyvňovania maloletého syna. V konaní podľa jej názoru nebolo preukázané porušenie žiadnej právnej povinnosti, od ktorej by si žalobca mohol odvodzovať nárok na náhradu škody.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že podľa žalovanej výlučným dôvodom, prečo odmietla realizovať styk otca s maloletým dňa 15.05.2022, bola odmietavá vôľa maloletého stretnúť sa so žalobcom. Táto odmietavá vôľa maloletého však v celom priebehu konania nebola preukázaná. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Žalovaná po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala žalobcovi na žiadne sms správy. Žalobca tak nemal preukázanú objektívnu prekážku styku. Žalovaná nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny, teda vôľu maloletého v deň zmareného styku v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Súd správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť, stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého. Žalovaná nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Žalobca poukázal na znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou D. B. L., D. v konaní na Okresnom súde Prievidza vedenom pod sp. zn. 18P/54/2019, z ktorého vyplývajú závažné skutočnosti, že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú odmietavú reakciu maloletého smerom k žalobcovi. Táto reakcia však aj na základe posudku znalkyne po chvíli opadá a maloletý sa vie so žalobcom radostne hrať a komunikovať. Znalkyňa uviedla, že žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s maloletým a zároveň negatívne ovplyvňuje maloletého proti žalobcovi s tým, že si maloletý osvojuje negatívne nastavenie žalovanej proti žalobcovi a jej odmietavý postoj k realizáciám styku. Žalobca preukázal svoje tvrdenia týkajúce sa nároku čo do výšky, účelnosti aj dôvodu, ako aj kauzálny nexus. Žalovaná nepreukázala ani jedno z jej tvrdení o výlučne jej domnelej objektívnej príčine. Žalovaná so žalobcom nijako nekomunikovala, nereagovala na sms správy, ani deň pred, ani v deň zmareného styku, žalobca preto nechápe, čo myslí žalovaná pod jej tvrdenou snahou nájsť riešenie a nevie, kde by mal konajúci súd a žalobca hľadať postup

v sledovaní najlepšieho záujmu dieťaťa. Žalovaná v odvolaní hodnotila názory odbornej literatúry vo vzťahu k životnému riziku a poukázala na to, že pri hodnotení účasti poškodeného na škode nebude dôležité len jeho zavinenie. Vo vzťahu k zmarenému styku, žalobca sa nemal ako dozvedieť o nepreukázanej objektívnej príčine zmarenia styku skôr, pred realizáciou styku, keďže dátum styku vychádzal z právoplatného rozhodnutia súdu a žalovaná nereagovala na sms správy zaslané deň pred uskutočneným styku. Žalovaná nepreukázala vôľu maloletého v čase styku, nepreukázala jej tvrdenia, že ho motivovala, pričom nedala dostatočne včas vedieť žalobcovi o existencii objektívnej prekážky styku s maloletým tak, aby zabránila škode. Konceptiu "bežného rizika" tak nemožno aplikovať na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody spôsobenej zmareným stykom zo strany žalovanej. Pokiaľ ide o znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 a záverečné správy, v rámci ktorých sa žalovaná snaží preukázať, že napriek svojej snahe motivovať maloletého nenesie zodpovednosť za jeho odmietavý postoj, tak dané prostriedky procesnej obrany žalovanej sú nezákonné a neprípustné, nakoľko podliehajú sudcovskej, ako aj zákonnej koncentrácii konania. Deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, vyplýva z vykonateľného rozhodnutia súdu. Predmetný znalecký posudok a záverečné správy sú vyhotovené takmer 4 roky, odkedy je súdom nariadený styk s otcom. Znalecký posudok vyhotovený dňa 15.01.2023, ako aj záverečné správy, nemajú žiadny vplyv na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 15.05.2022. Žalovaná nepreukázala, ako sa "snažila" maloletého motivovať v deň zmareného styku. Podľa žalobcu faktom je, že žalovaná umocňuje u maloletého naučenú emočnú reakciu vo vzťahu k nemu ako otcovi, čím zneužíva silný emočný vzťah maloletého

k nej, a kým on preukázal v konaní svoje tvrdenia vyplývajúce nielen zo znaleckého dokazovania, žalovaná nepreukázala nič. To, čo tvrdí žalovaná, je v príkrom rozpore s tým, ako koná. Žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydalo uznesenie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie

a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. V súvislosti s odporúčaním Okresného súdu Bratislava IV o rozšírení styku žalobca uviedol, že nejde len o odporúčanie súdu, ale predovšetkým ide o dohodu medzi oboma rodičmi, keďže

s odporúčaním súdu súhlasili žalobca aj žalovaná. Odporúčenie Okresného súdu Bratislava IV sa nevzťahuje na predmet tohto konania, keďže styk dňa 15.05.2022 bol určený právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne. Stotožnil sa preto s konštatovaním prvoinštančného súdu v bode 18. napadnutého rozsudku. K právnej otázke výpožičky vozidla žalobca uviedol, že v otázke náhrady za amortizáciu nesúhlasí s názorom vysloveným

v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.04.2023 sp. zn. 17Co/77/2023. Zdôraznil, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a práve základná náhrada zohľadňuje amortizáciu vozidla, povinné zmluvné a havarijné poistenie, opravy a údržbu, opotrebenie

a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky sa umývanie áut

a rôzne ďalšie náklady na poplatky, na ktorých sa podieľa výlučne on, žalobca. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša teda výlučne sám. V tomto smere žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/2369/2003. Pri vyčíslení nákladov spojených s použitím vozidla za účelom realizácie styku sa prihliada na paušálne náhrady nákladov obdobného používania osobných vozidiel na iné účely (R 12/1990). Na tie sa vzťahuje zákon č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého patrí základná náhrada zamestnancovi bez ohľadu na to, či je použité motorové vozidlo vlastné alebo prenajaté (odplatne alebo bezodplatne) a vždy vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady uvedené v ust. § 7 zákona. Nie je zákonná podmienka, aby na vyplácanie uvedených náhrad muselo ísť o vlastné motorové vozidlo. Žalobca preukázal vznik škody v celom rozsahu, vrátane cestovných náhrad, preto prijatie odlišného záveru by bolo hrubým zásahom do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Žalobca súhlasil s konštatovaním prvoinštančného súdu v bode 21. odôvodnenia rozhodnutia. V súvislosti s námietkami žalovanej voči priznanej náhrade trov konania žalobca poukázal na správne konštatovanie súdu v bode 26. odôvodnenia rozsudku v tom smere, že podanie žalôb za jednotlivé nere realizované stretnutia s maloletým nemôže byť zjavným zneužitím práva, a to aj s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane predmetnej veci. Žalobca zdôraznil, že žalovaná dlhodobo a účelovo bez ospravedlniteľného dôvodu bráni v stretávaní sa maloletého s ním, takže on sa domáha len ochrany svojich práv, a to náhradou škody za zmarený styk. Žalovaná nepreukázala šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk

s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Preto žalovaná v zmysle § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil ako vecne správny a vo výroku III. aby ho zmenil tak, že žalobcovi prizná proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a zároveň žalobcovi priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a aby mu zároveň priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že predmetom sporu bolo zaplatenie náhrady škody, ktorá mu vznikla a ktorú si uplatnil vo výške 129,48 EUR s príslušenstvom. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť náhradu škody vo výške 129,48 EUR s príslušenstvom, teda mu priznal

100 % ním uplatneného nároku. V spore bol plne úspešný, preto sa nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu o rozsahu len čiastočného úspechu vo veci, v zmysle ktorého mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 77,36 % s odôvodnením, že "Žalobca sa celkovo domáhal zaplatenia sumy 146,31 EUR (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu), súd mu priznal sumu celkom 129,48 EUR (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal v konaní úspech v rozsahu 88,68 %, úspech žalovanej v konaní predstavuje 11,32 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje

77,36 % (88,68 % - 11,32 %)"... Podľa názoru žalobcu je tento názor prvoinštančného súdu v rozpore s právnou úpravou, s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít, a tiež v rozpore s logikou. Poukázal na znenie ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP pritom vyplýva, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci. Zdôraznil, že predmetom konania bolo zaplatenie istiny s príslušenstvom, v ktorej bol 100 % úspešný. Výška úrokov z omeškania netvorila samostatný predmet konania, ale len príslušenstvo istiny, a preto pri posudzovaní miery úspechu nie sú úroky z omeškania tvoriace príslušenstvo istiny spôsobilé mať vplyv na celkový úspech v konaní. Uviedol, že jeho názor potvrdzuje aj rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít, napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.06.2016 č. k. 10CoPr/2/2016-361, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/3/2019 - potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.01.2021 spisová značka 1Obdo/18/2020). Okrem toho, podľa názoru žalobcu sa žalovaná dostala do omeškania momentom nesplnenia si svojej právnej povinnosti, a to dňom zmarenia styku, čo bolo konštatované v obdobnej právnej veci medzi stranami sporu v bode 32. rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10.10.2023 č. k. 11C/51/2022 - 219 potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.03.2024 č. k. 8Co/18/2024-265. Podľa žalobcu je

v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vyčítať mu a sankcionovať ho za to, že si v návrhu na vydanie platobného rozkazu uplatnil aj úrok z omeškania spôsobom, ktorého zákonnosť je právoplatne potvrdená v obdobnej právnej veci. Zdôraznil, že v otázke priznania nároku na náhradu trov konania súdy v každom jednom konaní, v ktorom súd pristúpil k moderovaniu výšky úroku z omeškania a zároveň žalobca bol úspešný v celom rozsahu nároku na náhradu škody, priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Poukazoval pritom na právoplatne skončené konania Okresného súdu Prievidza, potvrdené Krajským súdom v Trenčíne. V každom z uvedených konaní súd konštatoval obdobné závery, a to "nakoľko žalobca vo veci samej mal plný úspech, keď súd prvej inštancie výrokom II. žalobe vyhovel (neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti - výrok I.), preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP (tzv. zásada úspechu)." (Rozsudok Krajského súdu

v Trenčíne zo dňa 17.04.2024 č. k. 19Co/77/2023-257). Žalobca v kontexte vyššie uvedených skutočností dodal, že doposiaľ v každom doterajšom obdobnom konaní o náhradu škody medzi ním a žalovanou bola mu v prípade úspechu vo veci priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %, preto napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Prvoinštančným súdom priznaný úspech vo veci zároveň odporuje vecnej argumentácii, pretože ak súd prvej inštancie určil ako posledný deň omeškania žalovanej deň vyhlásenia rozsudku, je zrejmé, že

konanie naďalej nie je právoplatne skončené a že každým ďalším dňom výška úrokov z omeškania narastá a každým ďalším dňom tak má žalobca väčší úspech vo veci. Odôvodnenie súdu prvej inštancie o nepriznaní mu náhrady trov konania

v rozsahu 100 % teda nemá oporu v právnej úprave ani ustálenej praxi súdov, vrátane tamojšieho súdu. Navyše súd prvej inštancie mu nesprávnou aplikáciou § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. odňal nárok aj na príslušnú časť už moderovaného úroku z omeškania, lebo ak sa podľa názoru súdu žalovaná dostala do omeškania dňom 13.06.2024, sadzba úrokov z omeškania predstavovala ku dňu 13.06.2024 výšku 9,25 % ročne, a nie 5 % ročne, ako súd mylne vyčíslil v napadnutom rozhodnutí. Uvedené má podľa názoru žalobcu za následok svojvoľné a nesprávne vyčíslenie už aj tak nezákonne vyčísleného pomeru úspechu vo veci, čo má za následok odňatie jeho práva na prístup k súdu a porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu.

14. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu odvolaní podaných žalobcom i žalovanou v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny a vo výroku III. podľa § 388 CSP zmeniť vo výške priznaného nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

16. Výrokom II. napadnutého rozsudku bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (t. j. v časti úrokov z omeškania, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku - pozn. odvolacieho súdu). Odvolací súd, vychádzajúc v zmysle § 124 CSP z obsahu odvolaní strán sporu skonštatoval, že ani jedno z týchto odvolaní nesmerovalo proti výroku II., v dôsledku čoho rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

17. Preskúmaním napadnutého rozsudku vo výroku I. v rozsahu odvolania podaného žalovanou odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalovanej boli totožné s námietkami, ktoré uplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal a so všetkými sa náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy náležite vyhodnotil, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti. Odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré tiež správne vyložil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 220 CSP. Námietky žalovanej uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. V odvolacom konaní neboli preukázané a neboli ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

18. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

19. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

20. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vznikú v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnu povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca /žalobcu/ s maloletým

dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. 177/08).

21. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 15.05.2022 pricestoval do miesta bydliska dieťaťa, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia.

22. Žalovaná namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu a mala za to, že neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, a to zavinenie a protiprávny úkon (konanie), keď súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil dňa 15.05.2022 pre vôľu maloletého, pretože maloletý styk s otcom odmietal a žalovaná považovala svoje konanie za také, ktoré sledovalo najlepší záujem maloletého. Poukázala na to, že nemôže zodpovedať žalobcovi za škodu, ktorú si zapríčinil sám žalobca svojim konaním, pre ktoré maloletý odmieta styk so žalobcom. Žalovaná popierala porušenie právnej povinnosti a uvedené odôvodňovala poukazom aj na skutočnosť, že ku škode došlo v dôsledku nerešpektovania právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia zo strany žalobcu. Taktiež namietala, že súd prvej inštancie sa v danom prípade vôbec nezaoberal najlepším záujmom maloletého dieťaťa vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, z ktorej žalovanej vyplýva povinnosť nahradiť žalobcovi škodu.

23. Odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej ako nedôvodné. Žalobca sa domáhal náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov na cestu do miesta bydliska maloletého syna dňa 15.05.2022 za účelom realizácie styku so synom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v tomto čase existovalo vykonateľné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.02.2022 č. k. 17CoP/6/2022-2351, ktoré žalobcovi umožňovalo styk s maloletým okrem iného i dňa 15.05.2022. V zmysle uvedeného rozhodnutia bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým synom v období od 01.03.2022 každý nepárny týždeň v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. a v nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. Žalovanej bola zároveň uložená povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H., K. L. K., prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti.

24. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu.

25. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo a nebolo v konaní sporné, že žalobca sa dňa 15.05.2022 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku s maloletým v zmysle vyššie uvedeného vykonateľného rozhodnutia súdu, avšak styk žalobcu (otca) s maloletým synom sa neuskutočnil. Z výpisu SMS komunikácie bolo zistené, že žalobca kontaktoval dňa 15.05.2022 žalovanú ohľadom odovzdania maloletého na styk, ktorý sa mal uskutočniť v ten deň, aby žalovaná nachystala maloletého a následne žalovanej oznámil, že čaká na námesť. Žalovaná reagovala na sms správu a uviedla, že maloletý syn plače a nechce ísť za žalobcom (otcom). Žalobca sa dostavil pred bytový dom žalovanej, žiadal odovzdanie maloletého, pričom žalovaná opätovne oznámila žalobcovi, že maloletý nechce ísť a maloletého žalobcovi na stretnutí neodovzdala.

26. Správne sa súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal posúdením porušenia právnej povinnosti na strane žalovanej. Rovnako tak pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či tu boli také okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať.

V predmetnej veci z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k stretnutiu žalobcu s maloletým dňa 15.05.2022 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk so žalobcom (otcom) odmietat', a preto považovala nesplnenie súdom uloženej povinnosti týkajúcej sa odovzdania maloletého na styk so žalobcom za súladné s najlepším záujmom maloletého. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej. Odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca nežiadal styk s maloletým mimo stanovených denných hodín, domáhal sa styku v nedeľu dňa 15.05.2022 v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu, preto ani námietka žalovanej, že žalobca sa v predchádzajúci deň domáhal styku

s maloletým v rozsahu na prespanie, teda v rozpore s právoplatným rozhodnutím súdu, nie je dôvodná. Treba mať na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danej veci nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať.

27. Vychádzajúc z čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany musia splniť do určitého okamihu konania (do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania konajúcim súdom).

28. Pokiaľ žalovaná chcela preukázať objektívne okolnosti vylučujúce jej zodpovednosť za vzniknutú škodu s poukazom na znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 a na záverečné správy z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia zo dňa 27.08.2024, žalovaná mala tieto dôkazy predložiť do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 27.11.2024, pričom tak neurobila. Keďže znalecký posudok č. 5/2022

a záverečné správy žalovaná predložila až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty

v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovanej v odvolacom konaní. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na predložené nové dôkazy zo strany žalovanej v odvolaní pri svojom rozhodovaní neprihliadal. Odvolací súd

v odvolacom konaní neprihliadol ani na žalovanou predloženú správu vyhotovenú

D. A. P. zo dňa 07.10.2024, nakoľko táto správa neobsahuje dôležité zistenia pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Predmetom tohto konania je náhrada škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť za účelom uskutočnenia styku

dňa 15.05.2022, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetná správa zo dňa 07.10.2024 nevypovedá nič o vtedajšom psychickom stave maloletého.

29. Pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo podstatné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 15.05.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uložennej povinnosti maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť. Nepreukázala teda, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody.

30. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 15.05.2022 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska - z H., do miesta bydliska maloletého - do H.. Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi) a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

31. Čo sa týka tvrdenia žalovanej, že v danom prípade je predmetnú situáciu, t. j. vynaloženie uvedených cestovných výdavkov, potrebné posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša žalobca, s týmto názorom sa odvolací súd nestotožňuje. O bežnom riziku, že môže dôjsť k zbytočnému vynaloženiu cestovných nákladov, by bolo možné hovoriť v prípade neuskutočnenia bežného stretnutia nenariadeného súdnym rozhodnutím, ku ktorému z rôznych dôvodov nedošlo. V danom prípade však žalovaná mala súdom nariadenú povinnosť maloletého odovzdať žalobcovi, uskutočnenie styku sa predpokladalo a žalobcovi nebol vopred oznámený žiaden objektívny dôvod jeho neuskutočnenia. Na uvedenú situáciu pri rozhodovaní o náhrade škody tak nemožno podľa názoru odvolacieho súdu aplikovať žalovanou tvrdený koncept „bežného životného rizika“.

32. Žalovaná v odvolaní namietala aj výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Argumentovala tým, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom predmetné motorové vozidlo užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Odvolací súd sa s argumentáciou žalovanej nestotožnil a v tomto smere poukazuje na závery súdu prvej inštancie, ktorý vysvetlil svoje úvahy ohľadom rozsahu (výšky) týchto nákladov. S týmito závermi odvolací súd v celom rozsahu súhlasí. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti

s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (viď uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). Nie je relevantná ani obrana žalovanej v odvolaní, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z.

o cestovných náhradách vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté (porovnaj R12/1990). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, vec po právnej stránke správne posúdil a správne rozhodol, keď zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody 129,48 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.06.2024 do zaplatenia.

33. Preskúmaním napadnutého rozsudku vo výroku III. na základe odvolania podaného žalovanou odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalovanej nie sú opodstatnené ani vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o potrebe aplikácie ustanovenia § 255 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Žalovaná v odvolaní argumentovala tým, že súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenie § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tvrdila, že

konanie žalobcu, ktorý podal niekoľko takmer identických žalôb, je účelové s cieľom uškodiť žalovanej a v rozpore s dobrými mravmi.

34. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP, ktorého použitia sa žalovaná dovoľáva, prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti súd neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj

v okolnostiach strán sporu. Odvolací súd zastáva názor, že podanie žalôb za jednotlivé nerealizované stretnutia so synom, kedy porušovala zákonnú povinnosť žalovaná, nemôže byť zjavným zneužitím práva. Odvolací súd svoj názor odôvodňuje aj s poukazom na vydané uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022 č. k. 8C/34/2022-67, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí vedených na Okresnom súde Prievidza pre neefektívnosť z dôvodu, že jednotlivé veci strán sporu, ktorých predmetom je náhrada škody

z titulu nerealizovaných stykov žalobcu s dieťaťom, sa líšia skutkovými tvrdeniami strán sporu, exekučnými titulmi, štádiom konania a požiadavkou na vykonanie dokazovania. Za týchto okolností ani odvolací súd nezistil existenciu takých výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi prostredníctvom aplikácie § 257 CSP.

35. Odvolací súd však preskúmaním napadnutého výroku III. o náhrade trov konania v rozsahu odvolacích námietok žalobcu dospel k záveru, že hoci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania správne vychádzal zo zákonom preferovanej zásady úspechu v konaní vyjadrenej v ustanovení § 255 CSP, pochybil, keď v danom prípade vychádzal zo znenia odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého náhradu trov konania pomerne rozdelil a žalobcovi priznal náhradu trov v pomernej časti v rozsahu 77,36 %.

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

38. Podľa čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

39. Podľa čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

40. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dôvodil tým, že žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanej celkovo zaplata 146,31 EUR vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu a súd mu priznal celkom 129,48 EUR vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu. Úspech žalobcu v konaní predstavoval 88,68 % a úspech žalovanej predstavoval 11,32 %. Čistý úspech žalobcu (po odpočítaní úspechu žalovanej od úspechu žalobcu) tak predstavoval 77,36 %, v ktorom rozsahu patrí žalobcovi v zmysle § 255 ods. 2 CSP nárok na náhradu trov konania proti žalovanej.

41. Odvolací súd sa vyššie uvedeným postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení pomeru úspechu strán v predmetnom spore nestotožnil. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že žalobca si uplatnil podanou žalobou proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 129,48 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.05.2022 až do zaplata, a nie iba do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi 129,48 EUR

s 5 % ročným úrokom z omeškania od 13.06.2024 až do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol, t. j. zamietol ju, ako vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v časti o zaplatenie 5 % úroku z omeškania zo sumy 129,48 EUR za obdobie od 16.05.2022 do 12.06.2024. Žalobca tak bol úspešný nielen čo sa týka celej istiny, ale i v časti príslušenstva za obdobie od 13.06.2024, a to až do zaplatenia, teda nie iba do rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol rozsudkom dňa 19.12.2024. Úrok z omeškania uplatnený žalobou totiž plynul a plynie aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by žalovaná svoju povinnosť splnila dňa 19.12.2024. V dôsledku uvedeného možno konštatovať, že sa ďalej menil, resp. mení aj pomer úspechu strán v spore v nadväznosti na plynutie doby omeškania so splnením povinnosti uloženej žalovanej napadnutým rozsudkom, preto pomer úspechu ustálený súdom prvej inštancie nezodpovedá skutočnosti. Súdom prvej inštancie zvolený postup pri zohľadnení neúspechu v časti žalobou uplatneného a súdom nepriznaného príslušenstva by bol namieste vtedy, ak by už nárok žalobcu na úrok z omeškania po rozhodnutí súdu prvej inštancie vôbec neplynul, lebo len vtedy by bolo možné presne ustáliť pomer úspechu a neúspechu strán sporu.

42. Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004, v zmysle ktorého "Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať " za neúspech v pomerne nepatrnej časti" podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za "čiasťočný úspech" v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.."

K tomu odvolací súd uvádza, že v tam posudzovanom prípade však bola zamietnutá žaloba v celom uplatnenom úroku z omeškania, ktorého výška po vyčíslení v čase rozhodnutia konajúceho súdu predstavovala cca polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie reflektovalo právnu úpravu trov konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od §142 ods. 3 O.s.p. už neobsahuje pojem " neúspech v pomerne nepatrnej časti" . Ústavný súd v náleze III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 uviedol, že "Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchyliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 O.s.p. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 CSP nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky".

43. V prejednávanej veci síce nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejme, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu odvolací súd z dôvodov uvedených v bode 36. tohto rozsudku dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je namieste celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám "dotvoril" právnu normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 129,48 EUR aj s 5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 13.06.2024 až do zaplatenia istiny a neúspešný bol len v časti 5 % ročného úroku z omeškania z istiny 129,48 EUR za obdobie od 16.05.2022 do 12.06.2024, patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovaciu činnosť v obdobných sporoch strán sporu, na ktorú poukázal žalobca vo svojom odvolaní. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa sporových strán odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2025 č. k. 27Co/11/525-196, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok I.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.) a v bode 48. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: "Porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie svojím rozhodnutím jeho žalobe v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou časti nepriznaných úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 144,18 EUR od 23.01.2022 do 26.04.2024) a vo svetle zásady úspechu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli."

44. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 129,48 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania od 13.06.2024 do zaplatenia a vo výroku III. zmenil podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v celom rozsahu.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).